

กายฉวีโลก ใจฉวีโลก...

หลวงพ่อกันนา สุภาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ต.งิ้วมี่ อ.งิ้วน้ำโขง จ.นครราชสีมา

“นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺทสฺส”

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น
ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง

ภาพจิตรกรรม ใจจิตรกรรม...

พระพุทธเจ้าท่านสอนพวกเราในทางวิเวกอยู่ในสถานที่ที่สงบ
สถานที่วิเวก ไม่พูดไม่คุยไม่ตลกตลกมีใคร ไม่มีคนมาทำกิจวัตรวัตรต่าง ๆ
เน้นหน้าเน้นตาตาใจใจ เน้นหน้าเน้นตาเพื่อนผู้ประพฤตินิยมศีลธรรมด้วยกัน
ไม่มีกิจวัตรที่จะพูดเราก็ไม่พูด

เจริญสติเจริญสมาธิในใจของเราอยู่กับเนื้อกับตัว อยู่กับการทำงานที่เรา กำลังทำเรียกว่า “ภาวนาใจ..”

ในใจของเราบ้าง ในใจของเรามีความสุข อย่างไม่ตรงไปตรงมามากเกินไป
ปล่อยทุกอย่างให้มันสงบให้มันเย็น เป็นธรรมชาติ ธรรมชาติของความสงบ
เป็นสิ่งที่ปราศจากตัวตน ปราศจากรูปเสียงกลิ่นรส โสภณัพพะ ธรรมารมณ์
มันจึงไม่จรมาคือตัวเรา

พระพุทธรูปเจ้าท่านสอนเราไม่ให้ริบเอาสิ่งต่าง ๆ มาบำรุงแต่งจิตใจของเรา
เมื่อเรารู้ เราเห็น เราได้ยิน ได้สัมผัส รับรู้ แล้วก็มีล่องวาง สักว่าเกิดขึ้น สักว่า
ตั้งอยู่ สักว่าดับไป ไม่มีอะไรมากไปกว่านี้

เราจำไม่เอาสิ่งต่าง ๆ ที่เรารู้รา่นั้นเราได้เงินมาใส่ใจของเรา...

พระพุทธรูปเจ้าท่านตรัสว่าอันนี้มันโลกธรรม เขาเป็นของเราอยู่อย่างนี้
เราจะเกิดมานะหรือไม่เกิดมาเขาก็มันของเราอยู่อย่างนี้

เราฝึกในกายของเราจิตใจนะ ถ้าเรามาจิตมาก็มันก็นั่นกับประสาท
นั่นกับสมอง มันจะดีมันจะร้ายเราก็ต้องปล่อยมันหมด เพราะสิ่งภายนอกมันกระทบ
กับธาตุจุ่มุกลิ้นกวางใจ มันก็เกิดดัม ๆ ของมันอยู่อย่างนี้

พระพุทธเจ้าท่านไม่ให้เราลงมาเป็นจริงเป็นจังมาจิตมาก็คือ ถ้าเรามาจิตมาก็คือ
เราจะมั่นคงบนโลกบนสวรรค์บนดินบนนรก

พระพุทธเจ้าท่านให้เราฝึกใจของเราให้เข้าถึงปัจจุบัน... ถ้าเราไม่ติดใน
ความยินดีจึ้นร่างเราจะมั่นคงบนดินในอดีตนะ ถ้าเรามั่นคงติดในอดีต
เราจะมั่นคงแต่เจ็บต จะมั่นคงบนสวรรค์บนนรก มันมั่นคงแต่ไม่ฉลาด
มันเป็นการที่ไม่ได้พัฒนาตัวเองเลย

เน้นไม่ตรงที่ปัจจุบันนะ...

เพราะปัจจุบันคืออนาคต คือรากฐานที่เราจะก้าวไป
ปัจจุบันเราต้องดีดี พุทธดี ทำดี ถึงจะได้ชื่อว่าทำดีได้ดี

นักมรณะทุกชั้นภูมิเถิด พระพุทธเจ้าท่านให้เราตั้งไว้ด้วยสติที่ไม่ระมาด
อย่าไม่ปล่อยใจของเราติดแต่สิ่งที่ไม่ดี อย่าไม่ปล่อยวาจาของเราพูดในสิ่งที่ไม่ดี
อย่าไม่ปล่อยกายของเราทำในสิ่งที่ไม่ดี อย่าพบบางมาเอาเรื่องภายนอกมาใส่ใจ
ตัวเอง จะมีเรื่องราวในทางสรรเสริญ เราก็อย่าเอามาใส่ใจของเรา

ใครเขาจะดีจะชั่วมันก็เป็นเรื่องของเขา ใครเขาจะว่าเราดีจะชั่วมันก็เป็น
เรื่องของเขา พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่าเรื่องโลกธรรมมันเป็นเรื่องของโลก ๆ มันไม่มี
เนื้อนาสารอะไรสำนักรเรา

เขาว่าเราดีเราก็ไม่ได้ดีตามเขาว่า เขาว่าเราชั่วเราก็ไม่ใช่ชั่วตามที่เขาว่า
อันนั้นมันเป็นเรื่องของโลกธรรม

กัใจของเราณวินวินในออสองว่า...

นักใจของเรามันต้องการวัตถุ ต้องการสิ่งของจากคนอื่นเขาอยู่

ลักษณะอย่างนี้ไม่มีนิพพานในนักใจ เป็นอารมณ์ของตนเลิพอารมณ์
สวรรค์ มันไม่ใช่อารมณ์ของตนภูมิเถิดเพื่อมรรตผลนิพพาน มันผิดจุดประสงค์ของ
พระพุทธเจ้า ผิดความมุ่งหมายของพระพุทธเจ้า

ทำให้นิรามิถิ์เพื่อไม่พระนิทานกัน... นิรามิถิ์ธรรมะเพื่อจะไม่มีการวิ
มานะ เพื่อไม่มีอัตตาตัวตน เพื่อจะทั้งวิฤทธาของเงินทองที่มันอันตราย
และผิดต่อผู้ไม่มรรตผลนิทาน

ถ้าเรายังเงินดิ้นรำในโลภธรรมแสดงว่าเรายังไม่รู้คุณค่าของพระนิทานเลย
เรายังเงินดิ้นรำใจในเรื่องโลก ๆ อยู่มาก

พระพุทธเจ้าท่านสั่งพระอรหันต์ ๖๐ รูปไม่เผยแผ่ธรรมะไม่ประกาศ
พระศาสนา ในไม่องค์เดียวรูปเดียว ท่านก็ตรัสถามสาวกผู้มีพระปัญญา
ที่ไม่เผยแผ่ธรรมะว่าท่านไม่องค์เดียวได้ไหม ไม่มีเพื่อนไม่ด้วยได้ไหม..?
พระสาวกก็ตอบว่า... “เพื่อนที่แท้จริง คือพระธรรมคำสั่งสอนที่พระพุทธเจ้า
ตรัสไว้ดีแล้วที่จะเป็นเพื่อนมั่นคงล้นามิตรไม่ทุกนทุกแห่ง...”

เราทุกคนมีกลิ่นานมิตรมีเพื่อนร่วมทางตลอดนะ

กลิ่นานมิตรมีนั่นก็มากมายถึงสี่ นามถึงยัถฐมฤต นามถึงไม่มี
 ความโลกความโกรธความหลง ไม่มีอัสสาตัตถะ นิสิตมีธรรมมีคุณธรรม
 มีพระพุทธรูปอยู่ในใจตลอดเวลา

พระพุทธรูปเจ้าท่านตรัสถามอีกว่า

เวลาไม่เหมาะแฉธรรมะ เวลาพบว่ากล่าวหาพูดกับเธอไม่ได้ เธอจะอย่างไร...?

สาวกตอบว่า... ถ้าพบว่าในก็ดีกว่าหาว่าพระเจ้าค่ะ

เมื่อหาว่าเธอ เธอจะอย่างไร...?

สาวกตอบว่า... เมื่อหาว่าก็ยิ่งดีกว่าหาว่าพระเจ้าค่ะ

เมื่อหาว่าเธอ เธอจะอย่างไร...?

สาวกตอบว่า... เมื่อหาว่าก็ยิ่งดีกว่าหาว่าพระเจ้าค่ะ

ผู้ที่จะตัดโลกภายนอกสิ่งภายนอกออกจากจิตจากใจ พระพุทธรูปเจ้าท่านให้
 ประพจน์มฤตอย่างนี้ก็จะทำถึงความสงบทำถึงความดับทุกข์ทั้งปวงได้

อารมณ์ต่างๆ ที่มันเกิดขึ้นจากใจของเราเนี่ย พระพุทธเจ้าท่านในใจของเรา
รู้จักรู้แจ้งว่ามันมันเพียงความติดมันเพียงอารมณ์

ตนไม่ตาบมันก็ติดนั่นติดนี้ สิ่งไหนมันติดมากนลงมากมันก็ติดมาก
ท่านในใจเรารู้จักอารมณ์รู้จักความติด อกๆไม่คุ้นวางกับติดกับอารมณ์มาก
“มันเกิดขึ้นถ้าเราไม่ปรุงแต่งมันกันไม่ได้ ถ้าเราปรุงแต่งมันก็มีเรื่องที่เราจะทำได้...”

การที่เราจะไม่อิงตามอารมณ์จึงจับอารมณ์นั้นมันเนือบ มันมันตนนวิใจ
มันเด็ก นวิใจไม่มีอนุภา ไม่มีการวางเฉยต่อความติดต่ออารมณ์เลย

เราอย่าไม่ติดมากปรุงแต่งมาก เลี้ยงสมองเปล่า ๆ...

สมองเราอยู่ดี ๆ มันก็อืดอยู่แล้ว เราไม่ติดให้มันลงอารมณ์มันจะเป็น
โรคประสาทเป็นโรคจิตโรคบ้าเนะ เราอยู่เฉย ๆ ได้ว่ามันจะติดขึ้นมาเองเราก็อ่าไม่
ปรุงแต่งมันต่อ ใจของเราจะได้สงบ ใจของเราก็จะได้หยุด ใจของเราก็จะได้แจ้ง

ทุกท่านทุกคนอย่ากในใจตัวเองสงบ ไม่อยากติดไม่อยากปรุงแต่งอะไร
แต่เพราะความเคยชินของเรามันมีมาก....

ความตงขงเราเนมือนกมเราอูงบนภูเขาแลวกลิ้งนลงมา “มันมรก
ไม่อูง มรกไม่ได้” ถ้าเราตดมากมรูงแลงมากตามอรมนไม่มาก ๆ มันนุด
ตัวองไม่ได้

แม้การภาวนาการพิจารณาของเรา พระพุทธเจ้าท่านให้เราพิจารณา
ร่างกายให้อาณมอกนมด เาเคล้มอก เาณนังอกนมด ำนั้นลือแล่นออง ๆ
จะได้ไม่รู้ว่ามันผู้นถึงผู้ชาง เาออกนนั้นมดนะ จนจิตใจองเรามันไม่มีผู้นถึง
ไม่มีผู้ชางไม่มีตัวไม่มีตน แลวำนั้นนุดตดไม่ต้องตด มล่องนใใจองเรามันสงม
มันเงิน ถ้าตดมากมฤฎาามมันจะพังช่าน เพราะวาสมาธิไม่มี ตวามสงมไม่มี
ตวามนุดตวามเงินไม่มี เพราะสมาธิกมมฤฎาามนี้ไม่สมตลกกัน ต้องมล่องนใ
ตวามสงม ตวามเงินมันม่มตัวก่อนแลวต้องพิจารณาต่องมันต่องไม่
องำใจร้อน ใใจองเรามันสงม ใใจองเราวิเวก

ส่วนในคณะภิกษุก็จะเห็นแต่เรื่องภายนอกกัน แล้วก็สนใจออกไปข้างนอก
จะพยายามแก้ไขแต่ข้างนอกอย่างเดียวนั้นมันเห็นความเข้าใจผิด มันเห็นความเห็น
ที่ผิด มันเห็นมาจากปฏิญญา มันอัสสาธัตถาน

มีดต่าง ๆ มันอยู่ที่ตัวเราเอง พระพุทธเจ้าท่านให้เราเข้าใจสิ่งใหม่
ถ้าไม่อย่างนั้น มันคงไม่ทำงานเรื่อง

เราอยู่ที่ไหนเราก็สามารถอยู่ที่นั่นะ ในนั้นสามารถอยู่ที่นั่น... ถ้าเราไม่มีกิเลส
ไม่มีตัวไม่มีตน จิตใจของเราจะสัมผัสกับพระนิพพานได้

ตนมีปฏิญญามาก มีอัสสาธัตถานมันสัมผัสกับพระนิพพานไม่ได้เลย
ใจมันเห็นเอกัตตารมณ์ไม่ได้เลย ใจมันวิมุตติหลุดพ้นไม่ได้ เราจะไปพระนิพพาน
เราต้องทำอย่างพระพุทธเจ้าทำอย่างพระอรหันตสาวก ต้องนางพยพลดมานะละปฏิญญา

สักการากฎิฐิเป็นธรรมะเบื้องต้นที่เราจะต้องละ ความลัทธิสงฆ์ในข้อวัตร
ปฏิญญา มันคิดว่ามันจะมีความสุขได้อย่างไรถ้าไม่มีอัสสาธัตถาน อันนี้ของชั้น
มันตัวตนของชั้น พระนิพพานมันจะมีความสุขได้อย่างไรถ้าไม่มีตัวตน
มันลัทธิสงฆ์ มันลงในธาตุที่นี้เอง มันติดมันจับมานานแล้ว ไม่อย่างกละ
ไม่อย่างกาง มันจิตที่พอใจ ความลัทธิสงฆ์มันแสดงถึงอัสสาธัตถานแท้ ๆ

เราต้องปล่อยต้องวางเราต้องเดินก้าวไม่ต้องก้าวทั้งสองขา

ไม่ใช่ทานหนึ่งก้าวไม่ อีกทานหนึ่งก็ไม่มี...

ความล่งเลงสังขนี้ต้องตัด ไม่ตัดไม่ได้ ความล่งเลงสังขนั้นมัน
เรื่องอดีต เราไม่ติดอดีตติดในภพในชาติ ในตัวในตน เราลองคิด ๆ ดู
การเวียนว่ายตายเกิดของเรามันทุกข์ มันลำบาก เกิดแล้วทุกข์ ตายแล้วเกิดอีก
ไม่จบไม่สิ้น พระพุทธเจ้าท่านไม่ให้เราล่งเลงสังข เนืองน้าล้างเราปล่อยไป
เราจะไม่อาลัยอาวรณ์มันเน้อ มันมันสิ่งปฏิภูล...

เมื่อเราเกิดเราก็ต้องมีคามแก่ความเจ็บความตาย เนืองน้าเราเกิดแล้ว
เกิดอีก มีอายต่าง ๆ มันก็ตามมา ความเกิดความแก่ความพลัดพรากมันก็ตาม
กันมา มันวนวนการ แล้วเราก็มานั่งติดนอนติดมันทุกข์มันขากลำบาก
มันก็มาถามหาว่ามันเพราะสิ่งโน้นสิ่งนี้ ที่แท้จริงมันมันเพราะเราที่เกิดมา
ถ้าเราไม่เกิดมา มันก็ไม่ต้องมาทุกข์อย่างนี้

พระพุทธเจ้าท่านให้เราเน้นในวิภูฏสงสาร ไม่ให้เราล่งเลงสังขอาลัย
อาวรณ์ มอมกาวกวางชีวิตต่อพระพุทธเจ้าต่อพระธรรมต่อพระอรหันตสัมมา
สัมพุทธเจ้าของเรา มอมกาวกวางให้พระรัตนตรัย

นสพ.ในเมฆมหากาล,,,?

พระรัตนตรัยสำนักรัชมติอัสล ๕ สล ๘ สำนักรัชมติอัสล ๑๐
สำนักรัชมติอัสล ๒๒๗

เราตั้งใจตั้งใจรักมาสิล ปฏิบัติสิลด้วยความตั้งใจ ด้วยเจตนาที่จะให้
มรสุกข์ไม่แปรนามอง เพราะตัวพระพุทธรูปเจ้าคือตัวสิล คือตัวไม่โกรธไม่โลภไม่หลง
ธรรมะคือความมรสุกข์ผู้ดม่งไม่มีตัวไม่มีตน เม้นชาตุมรสุกข์ เม้นขันธมรสุกข์
เม้นวิมุตติเม้นความนุกุพัน

มันเม้นหน้าทีของเราเม้นความสุกข์ของเราที่เราได้ประพฤตัมปฏิบัติ
เดินตามรอยพระพุทธรูปเจ้า เดินตามนลัษพระพุทธรูปองค์ จิตใจของเราจะได้ก้าวถึง
อุมชิวาก จิตใจของเราจะก้าวถึงความดับทุกข์ทุกนทุกแห่ง ไม่ว่าเราอยู่ที่ไหน
ก็จะมีความดับทุกข์เพราะว่าเราเอาพระพุทธรูปเจ้า เอาพระอรังสงฆ์เม้นทางเดิน
เราจะได้กราบในวัดตัวเองได้ “จะได้รู้จักว่าพระอยู่ทีใจ” เราจะได้ไม่ต้องไป
แสวงหาพระไกลเกิน เพราะพระอยู่ทีเรา เราอย่าไม่คิดว่าเรามีปฏิบัติไม่ได้ทำไม่ได้
เราติดอย่างนี้ไม่ถูก

พระพุทธเจ้าท่านบอกเราไม่ได้บอกคนอื่นนะ เรานี้แหละเป็นคนที่ไม่ถูกตีได้
นอกจากเราเป็นคนที่ไม่แน่ใจในตัวเอง อจ่าไม่ท้อแท้ท้อถอย นมดกำลังใจ

ความติดอย่างนี้ล้วนเป็นความติดของอวิชชาของอัสสาส์ตถาตัวตนในรู้ได้เลยว่า
กิเลสมันเริ่มแป่

พระพุทธเจ้าท่านบอกสอนเรา
อจ่าเอากิเลสมาเป็นอัสสาส์ตถาตัวตน
มันจะพัง!

ตัวอวิชชาตัวความหลง
ตัวความไม่เข้าใจมันมีมากนะ
เราต้องอาศัยมรรคอย่างพระพุทธเจ้า
เราอจ่าไม่ติดอะไรมาก เพิ่งแต่เรา
ทำตามพระพุทธเจ้า อจ่าไม่มีกิเลส
มากในสังขารเวลาไม่มากกว่านี้

ในวาระโอกาสต่อไปนี้ก็ให้เราตั้งใจใหม่เพิ่มปฏิบัตินำในกับตัวเอง
อย่าให้มันขาดตกบกพร่อง อย่าไม่ทำตามอารมณ์ วันไหนเหนื่อยก็ไม่ทำวันไหนไม่
เหนื่อยก็ทำ วันไหนอารมณ์ดีก็ทำวันไหนอารมณ์ไม่ดีก็ไม่ทำ ปฏิบัตินำสำคัญนะ
ถ้าปฏิบัตินำไม่ดีจิตใจของเราจะพลอยตกไปด้วย...

เหมือนกับตรงโบราณที่ท่านเมธีมทั้งมได้ว่า ให้ทำเหมือนนุญมาเอาไม้ไผ่
แล้วมาทำเป็นร่องเอามาสักให้มันสม่ำเสมอตั้งใจโฟกัสก็ติด *จนสมใจในม้วนน*
ไม่รู้จักกัน...!

เราปฏิบัติไม่เรื่องนะปฏิบัตินำสม่ำเสมอมันก็ได้เอง

เราปลูกต้นไม้ตั้งจวนก็โตขึ้น เราให้น้ำในม้วนน ถ้าให้น้ำมากเกินไปมันก็ตาย
ถ้าให้น้อยเกินไปมันก็ตาย

ปฏิบัตินำเป็นเรื่องที่สำคัญ ใครจะปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติก็ช่างนักหนา มันเป็นเรื่อง
ที่ทุกคนโลกทุกคนกระแส ถ้ามันง่ายมันก็บรรลุธรรมไปหมดแล้ว จึงเราปฏิบัติ
เราก็สมควรใจไม่เรื่อง

ความมดงามของชีวิตความประเสริฐของชีวิต พระพุทธเจ้าท่านให้เรานั้น
กลับมาแก้ไขตนเอง ปรนเปรูปฏิบัตินำของตัวเอง ถ้าเรามีความประพฤติปฏิบัติดี

ชื่อว่าเรามีตนมีศีลดี เมื่อเรามีศีลดีแล้วเราก็เคารพหมั่นถือตัวเองได้
เราก็มักพูดถึงความดี ตนเราความงามที่แท้จริงคือความประพฤติ คือการปฏิบัติ
คือการเสียสละ

พระพุทธเจ้าท่านให้เราละในสิ่งที่ไม่ดี ได้แก่ความก้ำกึ่งจู้จี้จ้าน
ประพฤติปฏิบัติไม่เลิกในสิ่งที่ดี ๆ ไม่ต้องไม่ติดมาก ติดมากมันก็มาบ องาได้นี้
ในมันหนักๆ เราจะหละเล็งพอวัดตนหละเล็งภาระหน้าที่ของเรามากก็ไม่จน:

พระพุทธเจ้าให้เราเดินบนหนามปฏิบัติ สร้างฐานะ สร้างศกขภาพ
สร้างพรหมกิจ สร้างชีวิตในมันเจริญในมันสง่างาม เราต้องเอาหมัดของเร
ออกจากจิตใจของเราด้วยการประพฤติปฏิบัติ เพื่อละตัวละตนแล้วทุกอย่าง
มันจะดีเอง ฐานะทางพรหมกิจทางสังคัมมันก็จะดีขึ้น เพราะเรามีตนรับผิดชอบ
มีตนเสียสละ มีตนสู้การสู้งานมีตนไม่หนี ไม่กลัวอุปสรรค
ไม่กลัวผู้กลัวตน ไม่กลัวหน้าผู้ตน ไม่กลัวความงกลำบาก

พระพุทธเจ้าท่านเมตตาถามอกเรา: “ถ้าชีวิตนี้มันจะตายก็ให้มันตาย
เพราะความดี ก็ให้มันตายไปเพราะความเสียสละ ไม่ให้มันตายไป
เพราะความก้ำกึ่งจู้จี้จ้าน”

ก็ภูมิมานะมันสิ่งที่พรางตามงตาเรา ผัดวันกระมันพรง ทำใ้เราท้อแท้
 ท้อกอง ทอดความเชื่อมั่นในตัวเอง พระพุทธเจ้าทำใ้เราทุกคนมีสติสัมปชัญญะ
 ที่ลุ่มมรณ นางใจก้านางใจออกในมันอ้อมในมันอ้อม

ตนเรากำมันติดไม้ในชุดในักล้นลมนางใจได้ เต็งใจใจมันจะทอดมันก็กลับมาเอง
 ในทำอย่างนั้นลาง ๆ ตรงเต็งใจมันก็กลับมา

ตนเรามันชอบนาเรื่อง มันชอบไม่เอาสิ่งต่าง ๆ มาปรุงมาแต่งในตัวเอง
 มันทุกกับเล่า ๆ

ตนเรานี้ในรู้จักอารมณ์ ในรู้จักความติดไม้ไม่ต้องปรุงแต่งมาก เพิ่งในรู้
 เล็กน้อยก็พอ ถ้าเราปรุงแต่งมากเราต้องมาใหม่ ๆ นะ

คนเราทุก ๆ คนก็พัฒนาตนเองมันเกิดไม่เอง มันพัฒนาไม่เรื่อง
 ให้เราพัฒนาทางจิตใจของตัวเอง พัฒนาทั้งภาพของตัวเอง ในมีความละเอียด
 ในเรื่องศีล ในมีความละเอียดในเรื่องสมาธิ ในมีความละเอียดในเรื่องงาน
 ชีวิตของเราที่ก้าวหน้าไม่เอง สักมาข้อวัตรปฏิบัติของตัวเองไม่พร้อม ๆ กับ
 การทำงาน มาตรฐานต่าง ๆ มันก็จะลดน้อยลงแน่นอน

อย่าไปลงความสำคัญติดสำคัญตาสบายว่าชีวิตนี้ไม่ต้องทำงานก็ได้
 อยู่เฉย ๆ อยู่สงบ ๆ เราปฏิบัติธรรมเพื่อจะไม่บรรพตฉันทิกทานทำวัตรสวดมนต์
 ก็ไม่ต้องทำ ทำสมาธิไม่เลย เราติดอย่างนี้มันมันมันนะ มันมันความติด
 ของคนที่เกียจคร้าน “หนักเอาไม่ไหว...”

ความรู้ความสามารถก็ไม่มี เป็นการติดสำคัญตาสบาย เป็นการสร้าง
 มนต์อยู่ในตัวเองโดยไม่ตั้งใจ โดยรู้ทำไม่ถึงการณ์ พระพุทธเจ้าท่านให้เราเน้น
 ตุนต่าในการเสียสละในการทำงาน ในการเรียนหนังสือ ในการละกิเลส
 ละตัวละตน “ธรรมะของพระพุทธเจ้าที่เราจะไม่นิพพานมันอยู่เลย
 ความที่เกียจคร้าน...”

ทุกวันนี้ตนเขาจากจนทางวัดๆจะเยอะ คนเป็นโรคกระเพาะ
เป็นโรคประสาทเยอะ เพราะมีล่องวางไม่ถูกวิธี เอาความที่กิจจี้ตราน
มาเป็นความสุข เอาความที่กิจจี้ตรานมาเป็นความดีทุกอย่าง คนที่กิจจี้ตราน
ในอนาคตต้องมีปัญญาแน่นอน เพราะเราทุกคนฝังตัวเอง

มันต้องฝึกต้องทนต้องต่อสู้ ชีวิตนี้มันจะมีค่าอะไรถ้าเราไม่เสียสละ
ละตัวละตน เหมือนแมลงเม่ามันกัดกองไฟ มีแต่สร้างทุกข์สร้างปัญหามาในกับตัวเอง

พระพุทธเจ้าท่านสอนให้เราปล่อยวาง ไม่ใช่ถือดีถือสูงถือสมารถกิจจี้
ตราน ท่านให้เราเสียสละในใจว่า “ของเสีย” สละไป เอาของเสีย ๆ ออกจากจิต
จากใจของเราไป ชีวิตของเราที่จะพบความสุข ชีวิตของเราที่จะพบความดีทุกอย่างใน
การสร้างบารมีด้วยกันทุกคนทุกท่าน...

พระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ที่ “หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม” เมตตาให้นำมาบรรยาย
เช้าวันศุกร์ที่ ๔ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

Prod. Pontano.